

Ljubljanski
Zvon
Leposloven in znanstven list.

Štev. 12.

V Ljubljani 1. decembra 1889.

Leto IX.

Bolnikova molitev.

Za góro tone solnce moje,
Ob méni plove mrak temán,
Imé zahvaljam, Stvarnik, Tvoje,
Mordà je bil poslednji dan!

Utrujeno okó ozira
Poslednjič se v Tvoj živi svet,
Mladost se davna mi odpira,
Pozabljen čas se vzbujá spet . . .

Brezkonéni Bog, Ti méni piti
V življenji dal si mnogo slast,
Dal tudi mnogo bol užiti,
Za vse, za vse Ti bodi čast!

Kakó srcé trepeče moje,
Kakovo moč ima spomín:
Pomlajam se, veselo poje
Pred mano deček raz planín.

Pred mano zopet solnčni griči,
Ves svet jedino svetel raj,
Nad mano lehnokrili ptiči,
Vse živo, lépo kot nekđaj!

Zdaj stopam v svet, okó zavzeto
Z njegovim krasom se pojí,
Za vse, kar lépo, drago, sveto,
Srcé mladostno mi gorí.

A žal, ta svet mi jemlje vero,
V srcé mi lije bridék strup,
Zatira čustvo mnogotero,
A ti, Gospod, krepíš moj up!

Kakó od tod bi pač ločiti
Vesel se mogel in mirán!
Ne, ne, takó ne morem iti,
Prebridek je slovésa dan!

Slovésa dan? Res, dan slovésa,
Ti kličeš me, to vém trpín,
S seboj ne bodem vzel ničesa,
S seboj naj vzamem vsaj — spomín!

Spomín na zlate dnove svoje,
A ne spomína na bridkost,
Spomína ne na dušne boje,
Spomín na mirno le radost!

Kar méni svet je zlèga storil,
Pozabljeno je v uri tej,
Kar jaz komú — Ti véš, pokoril,
Kesál sem se dovòlj doslej!

Gospod, Ti kličeš, in Očeta
Poslušam Te in grem od tod,
V višave solnčne grem iz svéta,
Ves Tvoj, jedino Tvoj, Gospod! —

A. Funtek.

